

Chương 14

Đêm hôm đó, mọi người trú lại trong núi cạnh bãi hoang, ngày hôm sau men theo dòng nước vượt qua đước bãi Li Đồ, bên ngoài bãi đã thấy xuất hiện một chiếc thuyền lớn đợi sẵn ở đó, là người của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thì ra lần đó Mộ Dung Cảnh Hòa lấy cớ không muốn xa Mi Lâm rồi trốn trong phòng hơn chục ngày, thực ra là bí mật rời khỏi Kinh Bắc, một là muốn thăm dò lại lần nữa thạch lâm ở Chung Sơn, tiếp đó là muốn chuẩn bị để ứng phó với thế cục. Trong đó có một việc là cho người ngày đêm lái thuyền đến đợi ở hạ lưu bãi Li Đồ đề phòng bất trắc. Và sự phòng bị của hắn quả nhiên rất chính xác.

Ngồi trên chiếc thuyền chạy ngàn dặm, Mục Dã Lạc Mai cảm thấy bản thân nên đánh giá lại con người Mộ Dung Cảnh Hòa, nam nhân mà nàng đã coi là một phé nhân này.

Kể từ hôm đồng ý để Mi Lâm đi, tính tình của Mộ Dung Cảnh Hòa càng trở nên bất thường, dường như đang dồn nén gì đó làm cho người xung quanh đến hít thở cũng phải nhẹ nhàng như thể nếu thở mạnh quá sẽ làm mọi thứ nổ tung.

Kể từ sau khi thoát ra khỏi bãi Li Đồ, đứng bên cạnh mạn thuyền, nhìn cảnh núi sông bỗng trở nên trong xanh tươi đẹp, Mộ Dung Cảnh Hòa không ngừng nghĩ đến câu nói “cho nàng ấy đi” của Thanh Yên, nghĩ đến cảnh ngộ gập gờ trong mấy tháng gần ngủi, nghĩ đến sắp phải đối mặt với biển động sóng to, cuối cùng nhìn lên những đám mây rồi quay ngoắt lưng lại.

Vậy thì... cho nàng ấy đi!

Trên con đường ở một thị trấn xa lạ, Mi Lâm bỗng dung trở nên mơ màng. Quảng thời gian mười lăm năm kể từ khi biết nhận thức cho đến giờ đều bị người khác khống chế. Cố gắng vì mục tiêu sống sót rời khỏi Âm Xưởng. Lúc ra khỏi Chung Sơn, nàng một lòng chăm sóc Mộ Dung Cảnh Hòa đã bị liệt toàn thân, chống lại độc tính phát tác, mỗi ngày đều cảm thấy không đủ. Lần đầu tiên thoát khỏi Kinh Bắc, có lang trung chốc đầu đi cùng, nhất quyết đòi chữa bệnh cho hắn ta. Nhiều chuyện như vậy mà mỗi chuyện đều không thể không làm, từ trước đến nay nàng không hề có quyền lựa chọn. Nhưng bây giờ nàng không có

gánh nặng nào, cũng không còn ai ép buộc nàng phải làm bất cứ việc gì, tự do bổng dung bày ra trước mắt, nàng giống như một kẻ ăn mày phút chốc trở nên giàu có nên không biết tiêu tiền như thế nào.

Kinh Bắc không thể đến. Trong tiết trời lạnh giá này, cho dù phía Nam có ấm áp cũng không có lộc hoa mùa xuân tươi sắc.

Nơi muốn đến nhất thì không thể đến, thứ muốn nhìn thấy nhất thì không tìm được ở đâu. Nàng chỉ có thể phiêu bạt lang thang, leo qua từng ngọn núi, vượt qua từng dòng sông, xuyên qua từng thành thị, giống như một du hồn không có nơi dừng chân.

Cho đến một ngày, nàng phát hiện cảnh vật xung quanh rất quen thuộc, đi một đoạn đường nữa nàng đột nhiên phát hiện mình lại quay về thôn Lão Oa Tử. Chợt trong thoáng chốc nàng cũng không biết cảm giác của mình là gì nhưng đôi chân như thể có linh hồn của riêng nó mà cứ tiến dần đến ngôi nhà đất trước đây đã từng ở khá lâu.

Thình thoảng trên đường gặp một số người trong thôn, đối mặt với những ánh mắt bất ngờ, quan tâm và những câu hỏi, Mi Lâm không biết trả lời thế nào, chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

Đẩy cánh cửa gỗ chót hờ, đi vào rồi khép lại.

Mọi thứ đều như cũ, đến cửa sổ vẫn còn mở như ngàynàng rời đi. Tấm chăn trên giường vẫn trải ra có hơi chút bừa bộn như thể chủ nhân chỉ rời đi một lát rồi quay lại ngay. Phần chăn nệm cạnh của sổ đã bị nước làm cho ố vàng, hiển nhiên, từ khi rời khỏi đây cũng đã có không chỉ một trận mưa.

Bỗng nhiên, Mi Lâm như thể nhìn thấy người đó tựa đầu vào giường, ánh mắt tĩnh lặng nhìn ra ngoài, dù che giấu nhưng vẫn ẩn hiện chút dịu dàng.

Khoảnh khắc đó làm Mi Lâm trở nên run rẩy, nàng từ từ dựa vào mép giường rồi ngồi xuống, nước mắt lăn từng giọt, từng giọt, trong đầu hiện lên rõ ràng từng câu từng chữ mà hắn nói.

Nàng là của ta. Ngoài ta ra nàng không được gả cho ai khác.

Bản Vương không trừng phạt nàng, ta còn muốn lấy nàng.

Nàng vốn là con gái của kỹ nữ.

Hôm nay ta sẽ làm chủ hôn cho nàng và Thanh Yen

Từ trước đến nay Mi Lâm không biết khóc to một trận thì sẽ dễ chịu như thế nào, nàng chịu đựng cả đời, bây giờ đến khóc cũng không thành tiếng.

Mi Lâm sau đó ở lại thôn Lão Oa Tử. Nàng cũng không biết nếu rời khỏi đây thì còn chỗ nào có thể đi.

Nàng đem tấm chăn đã bị ô vàng ra giặt lại rồi phơi khô dưới trời nắng ráo. Nàng sưởi cho chiếc giường ấm lên rồi chui vào chăn ngủ một mạch đến sáng. Từ chiếc thùng vẫn để quần áo của hai người, nàng lấy ra quần áo của mình đặt lên giường, rồi sau đó khóa thùng lại, không hề mở ra nữa. Nàng kéo một tấm vải bông và bắt đầu học làm quần áo đông.

Người trong thôn cũng đến hỏi thăm nói chuyện vài câu, cũng hỏi đến nam nhân của nàng.

Mi Lâm cười nói đã tìm thấy đại phu có thể chữa căn bệnh liệt của hần, giờ hần đang ở chỗ đại phu đó, khi nào lành bệnh mới về. Có thể do đã lâu không còn dùng hai loại thuốc đó, nàng có thể nói được đôi chút, mặc dù có chút khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được.

Người trong thôn vẫn tưởng nàng như vậy là do mắc bệnh nên cũng không để ý đến. Khi họ thấy nàng có thể nói được một chút cũng rất vui và mong đợi, cũng mừng thay cho nàng.

Hần sẽ quay về thôi. Không biết có phải do những lời tương tự như thế đã nghe quá nhiều đến nỗi nàng cũng tưởng đó là thật, nên nhiều khi cũng bất giác ngó nhìn con đường núi phía ngoài sân. Nàng nghĩ nếu như người đó đến từ hướng này thì hẳn là sẽ đắm mình trong ánh nắng chiều, hoa đại vương đầy tay áo.

Đợi đến mùa xuân, nếu như còn đi được thì sẽ đến Kinh Bắc một chuyến. Hôm đó, bình minh xua đi ánh sương trên miệng giếng nước, mặt nước phản chiếu, nàng nhìn thấy khuôn mặt gầy guộc của mình, thảm quyết tâm. Nhưng bản thân nàng biết rõ thứ mà mình muốn nhìn thấy không còn là những lộc hoa mùa xuân mọc khắp sườn núi như trước nữa.

Có lẽ mơ nhiều lần cùng một giấc mơ thì có thể coi như đó là sự thật, mặc dù có chút khác biệt.

Hai Chín tháng Chạp, hôm đó không có nắng, khi hoàng hôn đến, miền sơn thôn hoang dã như bị nhốt trong chiếc lồng sương mù mỏng manh.

Mi Lâm đang ở trong bếp nấu cơm. Lúc cho lợn rùng vào chảo xào rau, một mùi thơm ngào ngạt tạt qua phen cửa bay ra ngoài.

Đúng lúc đó, tiếng vó ngựa hồi hả làm tan đi ánh hoàng hôn tĩnh lặng, từ xa đến gần, mỗi tiếng như đập vào tim mơ hồ mang đến một cảm giác nặng nề.

Mi Lâm vốn không muốn để tâm đến, nàng cho rau vào chảo, đảo qua đảo lại hai lần, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được, nàng đưa chảo ra khỏi bếp lửa đỏ, lau tay rồi đi ra ngoài.

Một người một ngựa xuất hiện trên con đường núi trong ánh hoàng hôn, gió thổi làm áo choàng bay phấp phới giống như những đám mây âm u đang chuyển động.

Mi Lâm đứng dưới mái hiên, nhìn họ dừng ở ngoài sân, trong lòng thấy bình yên lạ thường. Nàng nghĩ, thực ra nàng biết hắn sẽ đến. Nhưng lần này là vì điều gì đây?

Cánh cửa gỗ mở ra, người đó bước vào, ung dung như nhà mình vậy. Ánh mắt sắc nhọn chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú mang đầy vẻ phong trần.

Chỉ có hơn một tháng không gặp, Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn như tăng thêm một tầng sát khí.

Tay Mi Lâm hơi run, đột nhiên nhú mào, tiến về trước liền bị hắn ôm vào lòng. Khoảnh khắc lúc hai đôi môi nóng bỏng chạm vào nhau ấy, nàng bỗng cảm thấy mình như một người vợ đảm đang chờ ngày chồng trở về.

Nàng bị quán chặt bởi chiếc áo choàng mang đầy gió bụi, cửa “rầm” một tiếng khép lại. Lăn lộn vài vòng trên chiếc giường ấm áp, nam nhân vội vàng khám phá cơ thể cô gái, như muốn biến nàng thành linh hồn hòa quyện vào thân thể mình vậy.

Trời đã tối hẳn, bóng tối bao trùm căn phòng, tiếng thở gấp gấp cũng dần nhẹ lắng xuống.

Hồi lâu sau, tiếng quẹt lửa bằng đá vang lên, ánh sáng bắt đầu chiếu rọi. Bóng dáng người trước ánh đèn đỏ quay lại chui vào chăn, hắn ôm người con gái đang định ngồi dậy rồi hôn lên mi nàng một cách âu yếm.

“Gầy quá, ôm cũng đau tay, nàng không ăn cơm sao?” Hắn cau mày, mặc dù nói như vậy nhưng vẫn ôm chặt nàng, ngón tay chạm nhẹ vào chiếc xương quai xanh mảnh mai của nàng.

Mi Lâm nắm lấy bàn tay hắn, ánh mắt nhìn ngọn nến không ngừng chuyển động dưới ngọn gió le lắt qua cửa sổ, cười nhẹ nhàng nhưng không đáp lại. Nàng cảm giác thời khắc này, cảnh tượng này như một giấc mơ, và trong giấc mơ hắn dường như cũng yêu nàng.

Hắn rõ là không thích bị lạnh nhạt như vậy, liền lay lay nàng. Nàng lúc này mới chột tỉnh, nụ cười càng rạng rỡ, sau đó chủ động hôn hắn, hai người một lần nữa quấn lấy nhau.

Nửa đêm, nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt mệt mỏi đang say ngủ củanam nhân, tay muốn chạm vào nhưng lại sợ đánh thức hắn. Nàng ngửi thấy mùi sát khí và máu tanh trên chiến trường, vì việc gì mà hắn lại đến tìm nàng gấp như vậy?

Tất nhiên không phải do nhớ nàng mà đến. Đôi mắt nàng trầm xuống.

Mộ Dung Cảnh Hòa bị mùi hương của nôi thịt đánh thức, hắn lười biếng mở mắt, thì ra trời đã sáng, rất lâu rồi hắn mới có một giấc ngủ ngon như vậy. Ngáp một cái rồi lại nằm xuống, hắn dường như không muốn động dậy.

Ngoài cửa sổ vọng lại những tiếng nói chuyện, Mộ Dung Cảnh Hòa ưỡn người mở cửa sổ thấy một vài người láng giềng trong thôn đang nói chuyện với Mi Lâm. Nàng kiên nhẫn đáp lại mọi người với khuôn mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Đáp lại... Hắn ngạc nhiên ngồi bật dậy khiến tấm chăn rơi xuống làm lộ rõ bộ ngực săn chắc.

Mọi người ở ngoài sân nghe thấy tiếng mở cửa đều quay lại nhìn, vừa vặn thấy cảnh tượng đó. Họ đều là các bà thím đã có chồng, ngoài một người khoảng sáu sáu chục tuổi ra thì ai nấy đều mặt mũi đỏ bừng.

Mi Lâm cười một tiếng rồi đi đến đóng cửa sổ lại, quay ra đã thấy cái nhìn tiếc rẻ của bọn họ, bỗng dưng không biết nên cười hay nên giận.

Mấy người này hôm qua nghe thấy tiếng vó ngựa nên hôm nay đến để thăm hỏi tình hình. Nhìn thấy nam nhân nhà nàng quả thực đã quay về, hơn nữa còn có thể đi lại được, trong lòng thấy rất bất ngờ.

Sau đó nói chuyện vài câu, Mộ Dung Cảnh Hòa quần áo chỉnh tề từ trong đi ra, cúi xuống hành lễ, tóc hắn vẫn chưa chải gọn xõa trên bờ vai nhưng thân hình vạm vỡ khôi ngô rất cuốn hút.

Một vài người nhìn thấy hắn bây giờ so với ngày trước như thể hai con người khác nhau, bỗng thấy mất tự nhiên, chúc mừng vài câu rồi vội vã rời khỏi.

Mi Lâm tiễn họ về rồi đóng cửa, quay lại thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang chăm chăm nhìn mình, trong lòng không hiểu nhưng cũng không hỏi mà chỉ đi vào bếp lấy ra chậu nước nóng để hắn rửa mặt.

“Nàng nói chuyện được rồi?” Rửa mặt xong, trong lúc Mi Lâm đang chải đầu mình, bỗng dưng hắn hỏi.

Mi Lâm ngừng chải, vì không có gương nên hẳn không nhìn thấy phản ứng của nàng thế nào, tự dung thấy khó chịu. Đúng lúc hẳn định quay lại thì nàng tiếp tục chải đầu, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời câu hỏi kia. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn đến mức phẫn nộ, đợi nàng chải xong, hẳn liền kéo cánh tay không biết từ khi nào đã trở nên gầy guộc của Mi Lâm khiến nàng nhào vào lòng mình, nhìn chăm chăm vào ánh mắt trầm lắng của nàng.

“Vì sao không trả lời ta? Ta rõ ràng nghe thấy nàng nói chuyện với mấy người đó...” Hẳn to tiếng quát hỏi, hẳn mừng vì nàng đã có thể nói được, nhưng lại hệt hững vô cùng khi nàng chẳng nói một câu với mình.

Mi Lâm nhìn thấy trong đôi mắt hẳn sự phẫn nộ, bỗng dung khó hiểu, nhưng không hề cảm thấy sợ hãi, nàng giơ tay che mắt hẳn lại một cách ngập ngừng, lúc nhìn thấy phản ứng giật mình của hẳn, nàng không thể nhịn nổi cười.

Nàng bây giờ không còn là nô tài của hẳn nữa rồi, không còn phải vâng vâng dạ dạ với hẳn nữa rồi, cảm giác này thật tuyệt.

Mi Lâm vẫn không mở miệng nói chuyện với Mộ Dung Cảnh Hòa, cũng không cho Mộ Dung Cảnh Hòa có cơ hội nói mục đích đến tìm nàng. Lúc Mộ Dung Cảnh Hòa tỉnh dậy đã là giữa trưa, nàng làm một bữa cơm thịnh soạn, hai người ngồi đối mặt nhau ăn cơm. Sau đó Mộ Dung Cảnh Hòa cũng im lặng, không bắt nàng mở miệng nói chuyện nữa. Nàng gấp thức ăn cho hẳn, bất luận nàng gấp gì, gấp bao nhiêu hẳn đều ăn hết. Sau đó, nụ cười trên gương mặt nàng càng rạng rỡ hơn, đến đôi mắt cũng biết cười, làm tan đi cái không khí bi thương bấy lâu.

Đây là lần đầu tiên được chính thức đón cái Tết của mình, đại khái cũng là lần cuối cùng, có hẳn ở bên cũng xem là không còn gì nuối tiếc nữa.

Ăn cơm xong, Mi Lâm thu dọn bát đĩa rồi bắt đầu đi gấp chăn.

“Thuốc giải đã chế xong rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa đứng sau nàng, nhẹ nhàng nói.

Mi Lâm khẽ gật đầu, nhìn thấy trên chăn vết tích ân ái ngày hôm qua, mặt nàng nóng bừng, do dự một lúc rồi tiếp tục gấp lại. Nếu như có cơ hội thì... sẽ giặt sau.

Nàng quay người lại lấy trong thùng ra chiếc tay nải, gấp vài bộ quần áo gói vào.

Mộ Dung Cảnh Hòa quan sát mọi cử chỉ của nàng, bàn tay cạnh sườn nắm chặt, trong lòng dường như có hòn đá đang đè nén đến ngạt thở. Đến khi đưa nàng lên ngựa, dần dần khuất xa khỏi căn nhà đó, lúc ấy hẳn mới cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Đợi đến vương phủ thì đã là hai ngày sau đó.

Mi Lâm không nhìn thấy Thanh Yên và Thi Quý, nhưng Việt Tàn thì đã có mặt. Việt Tàn lúc đầu nhìn thấy nàng gần như không tin vào mắt mình, sau đó thì cặp mắt nảy lửa tiến đến đẩy nàng ra ngoài.

“Tì quay lại đây làm gì? Đã đi rồi sao không đi càng xa càng tốt. Tì đi đi, đệ ghét nhìn thấy tì.. Cậu ta có vẻ rất phẫn nộ, giống như chú sư tử nhỏ bị đốt cháy đuôi vậy.

Mi Lâm bị đẩy đến suýt ngã, may có Mộ Dung Cảnh Hòa đỡ kịp, hấn liền túm áo Việt Tàn đẩy sang một bên.

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề giận dữ với sự vô lễ của Việt Tàn, đôi mắt chỉ nhìn vào nàng sâu lắng, nhẹ nhàng nói: “Việt Tàn chỉ vì lo lắng cho nàng mà thôi. Chỉ là, nàng ấy từng cứu mạng ta, ta không thể đứng nhìn nàng ấy chết được.”

Hấn cuối cùng cũng nói ra những điều trong lòng. Mi Lâm cũng thoải mái hơn nhiều, thần sắc không hề biến, lặng lẽ chờ đợi những lời tiếp theo của hấn.

Sau đó Mộ Dung Cảnh Hòa lại không nói nữa, hấn đưa tay lên, muốn chạm vào mặt nàng.

Mi Lâm ngoảnh đầu né tránh, lùi lại một bước, mỉm cười. Đây là Kinh Bắc vương phủ, không phải nhà nàng, nàng không muốn đón nhận một chút ôn tình nào của hấn ở nơi này cả.

Cánh tay Mộ Dung Cảnh Hòa hẫng giữa không trung, thần sắc có phần đông cứng, sau đó rút tay lại, vung ống áo rời khỏi.

Nét cười trên môi Mi Lâm nhạt dần, chậm chạp tiến lại gần chiếc ghế, run lấy bảu bảu tay vịn, từ từ ngồi xuống.

Nàng không còn là nô tài của hấn nữa. Nàng bỏ Thanh Yên mà đi, cũng không còn là gia quyến nô tài của hấn. Nàng biết mệnh mình không còn được bao lâu, nhưng quyền thế như hấn, tài giỏi như hấn, tại sao cứ phải đi khó dễ một người không nơi nương tựa, tính mệnh mỏng manh như nàng? Nàng cũng không ngờ rằng đến những giây cuối cùng mình vẫn bị hấn khống chế. Nàng không muốn dân thân vào bước đường cùng, chỉ ít lần này là tự nàng lựa chọn.

Mi Lâm được sắp xếp ở lại biệt viện dành cho khách quý, có hai thị nữ hầu hạ, không thấy Đệ Đường. Nàng nhớ ra Đệ Đường ở lại Kinh Bắc. Nàng không nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ trầm tĩnh ngồi ở trong phòng, thỉnh thoảng mở cánh cửa sổ nhìn ra sân viện vắng người qua lại. Trong viện không có hoa mai, cũng không có tuyết, nàng cảm thấy cũng tốt.

Việt Tàn đến, đến để đưa thuốc giải. Tên nhóc mắt đỏ hoe, sắc mặt không được vui. Cậu ta ném thuốc giải xuống người Mi Lâm, không nói không rằng quay lưng bỏ đi.

“Việt Tàn, đệ lại khóc à?” Mi Lâm lên tiếng, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ.

Việt Tàn giật mình, gương gao quay lại, nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, nước mắt lại tuôn ra, cậu ta nhào đến gục đầu vào lòng nàng khóc.

Mi Lâm suýt chút nữa cũng không kìm được nước mắt, nàng ngẩng cao đầu, dồn nén những cảm xúc ấy vào trong, sau đó mới cúi xuống mỉm cười an ủi Việt Tàn.

“Khóc đến như vậy, không muốn nhìn thấy A Tỉ nữa sao?”

Việt Tàn gạt đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu, mãi hồi lâu mới ngẩng lên vừa nấc vừa nói: “A tỉ sao lại gầy đến như này?” Rõ ràng mới chỉ có một tháng không gặp, suýt chút nữa cậu ta đã không nhận ra.

Mi Lâm kéo Việt Tàn lên ngồi bên cạnh mình, rút khăn tay lau sạch nước mắt trên khuôn mặt tuấn tú, mỉm cười nói: “Việt Tàn, Vương gia đối xử với đệ thế nào?” Lang trung chốc đầu nói Quân Tử cổ có thể phát sinh mạch tức, lại khiến cho người dễ nổi nóng. Cho dù nàng là hoạt nhân đầu tiên có cổ trong nội thể, nhưng cũng không khống chế được công năng của nó. Ông không có cách nào loại bỏ loại cổ này, nên lần đầu nhìn thấy nàng đã nói nàng chẳng thể sống được bao lâu. Mi Lâm nghĩ lời này không nên để Việt Tàn biết vẫn là hơn, tránh cậu ta lại khóc lóc không ngừng.

Việt Tàn tâm tư đơn thuần, rất dễ bị đánh lạc hướng, nghe vậy gạt đầu lia lịa, ánh mắt đầy sự sùng kính, nhưng liền sau đó lại âm ảm.

“A tỉ...” Cậu ta gọi một tiếng, nhưng rồi lại không nói gì thêm.

Mi Lâm “ừ” lại, để ý thấy tay áo cậu ta rách một mảng nhỏ liền quay người lấy kim chỉ trong chiếc hộp cạnh giường khâu lại.

Việt Tàn nhìn mái tóc ngày càng khô cứng và khuôn mặt ngày càng tỉnh mịch của nàng, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, chỉ cảm thấy mắt mình cay cay, vội vàng quay mặt đi, lấy tay áo còn lại lau lau, sau đó mới từ từ nói những lời vừa nãy chưa kịp nói ra.

Thì ra Mộ Dung Cảnh Hòa vừa hồi kinh đã nhận được thánh chỉ, tiếp quản quyền chỉ huy Tây Nam quân, lãnh trọng trách cầm quân đi chống giặc ngoại xâm, một lần nữa hôn lễ của hắn và Mục Dĩ Lạc Mai bị trì hoãn. Điều khiến thiên hạ ngạc nhiên đó là Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi đến Thanh thành, không những không chế được quân quyền Tây Nam quân mà còn tiếp quản luôn Tạng

Đạo quân của Dương Tắc Hưng. Tàng Đạo vốn bài ngoại, lần này khởi chiến cũng không thay đổi nguyên tắc đó, phân biệt rõ ràng với Tây Nam quân, gây ra chiến sự kéo dài không chút tiến triển. Lần này Mộ Dung Cảnh Hòa không những không chế được Tạng Đạo quân, còn thành công kết hợp hai cánh quân này, thêm vào có sự chuẩn bị sẵn từ trước, đối đầu quân địch không biết sợ hiểm nguy, liên tiếp đánh những chiến tích hiển hách. Quân Nam Việt bại trận, vô cùng khiếp đảm, liên tiếp rút quân.

Không đến một tháng, quân Nam Việt từ Thanh thành lui về sông Hắc Mã, biên phòng thất thủ, thế trận hoàn toàn nghiêng về Đại Viêm. Vua Nam Việt quyết đánh đến cùng, phái hộ quốc Đại Vu bố trí một cổ trận với ý định cùng quân địch chết chung. Mộ Dung Cảnh Hòa dẫn Hồ Dực Thất Thập Kỳ xông vào phá trận, Mục Dã Lạc Mai cũng lên lút đi theo. Không ai biết rằng trong trận địa đó phát sinh những chuyện gì, chỉ biết Mục Dã Lạc Mai lấy thân che cho Mộ Dung Cảnh Hòa, khiến hắn có thể thành công phá cổ trận.

Thi Quỷ tuy có hiểu cổ thuật, nhưng lại không thể phá được loại cổ đó. Chỉ biết loại cổ đó khiến người trúng độc chuyên ăn thịt người, nếu không không chế được, đến khi nó hoạt hóa thì có thể trong giây lát ăn một cơ thể người thành xác khô. Mộ Dung Cảnh Hòa không biết làm cách gì, chỉ đành dùng nội lực, phong ấn Mục Dã Lạc Mai, đồng thời cũng đóng băng cổ trùng trong cơ thể nàng ta.

Phần nộ vô cùng, Mộ Dung Cảnh Hòa vừa tích cực tìm kiếm người giải cổ, vừa cầm quân chiếm đánh kinh đô Nam Việt. Hắn nắm rõ địa hình ở đây, hơn nữa trước đó từng cấm người làm nội gián nên lần công đánh này không quá khó khăn. Sau đó cho dù bắt sống được vua Nam Việt và Đại Vu nhưng cũng không thể cứu được Mục Dã Lạc Mai, vì người Nam Việt nói cổ trận này vốn đã thất truyền từ lâu, không có cách giải trừ, đây cũng là nguyên nhân mà họ rất hiếm khi dám dùng đến nó.

Khi tất cả mọi người đều tuyệt vọng thì có một dị nhân nói có thể giải loại cổ này nhưng cần phải có thân thể chứa Quân Tử cổ làm thuốc dẫn. Vậy là Mộ Dung Cảnh Hòa đưa Mục Dã Lạc Mai hồi kinh, phái Thanh Yến ở lại Nam Việt thu xếp những việc còn sót.

Khi Việt Tàn kể những chuyện này, Mi Lâm đã khâu xong ống tay áo cho cậu ta, mân mê đầu kim không quá sắc nhọn, nàng cười nói: “Vì vậy mà Mộ Dung Vương gia mới vội vàng đi tìm tí?”

Việt Tàn ậm ừ, nhìn ống tay áo của mình ngây ngô cười. Mặt cậu ta vẫn còn vệt nước mắt, lúc này cười hi hanh rất đau lòng.

Mi Lâm đưa tay xoa đầu cậu ta, dịu dàng nói: “Việt Tàn, đệ phải nghe lời Mộ Dung Vương gia, đừng có khiến Vương gia tức giận đó, biết chưa?” Nàng

nhìn ra Mộ Dung Cảnh Hòa đối với Việt Tần rất dung túng, tuy không biết nguyên do vì sao nhưng Việt Tần vốn không nơi nương tựa, đi theo hắn cũng không có gì không tốt.

Việt Tần gật đầu, mắt lại đỏ hoe. “A tỉ, tỉ... tỉ...” Cậu ta vốn muốn nói sao tỉ lại để Vương gia tìm được vậy, lại nhớ ra thủ hạ của Mộ Dung Cảnh Hòa có rất nhiều kẻ lợi hại, đến Nam Việt từ trước vốn có tiếng kín kẽ mà cũng có thể đột nhập được, huống hồ là muốn tìm một người. Nghĩ thế lại không nói nữa.

Mi Lâm mỉm cười, “Lại là chuyện liên quan đến tính mạng sao? Đệ không muốn gặp tỉ à?” Phản ứng trước đó của Việt Tần khiến nàng không thể không nghĩ vậy, con tim vốn đã lạnh lẽo dường như cũng dần đóng băng lại.

Việt Tần sững lại giây lát, lắc đầu, ánh mắt chứa đầy sự lo lắng, “Vương... vương gia không nói thế. Nhưng... Nhưng... Mục Dã Tướng quân như vậy rất đáng sợ...” Nói đến đây, cậu ta không tìm được sự sợ hãi.

Mi Lâm hơi run làn môi, không nói thêm gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Viện tử nàng đang ở được xây cạnh hồ, nhìn qua cửa sổ có thể thấy nơi ở của Mộ Dung Cảnh Hòa và khán lầu Đạm Nguyệt các. Lúc này, trên tầng ba có một bóng người, hình như đang đứng đó ngắm cảnh hồ nước.

Mi Lâm nhắm mắt, nhào người ra, đóng lại cánh cửa sổ.

Mộ Dung Cảnh Hòa đúng là muốn để cho Mi Lâm đi thật. Hắn biết mình và nàng không thể đến được với nhau, vì vậy dù có không muốn vẫn phải buông tay, nhưng hắn không ngờ rằng vẫn phải liên quan đến Quân Tử cổ.

Khi người đó nhắc đến cần quân tử cổ, vấn đề hắn nghĩ đến đầu tiên là nếu như một trong hai người Mục Dã Lạc Mai và Mi Lâm phải chết một, thì hắn sẽ chọn ra sao. Đáp án đáng lẽ ra không cần nghi ngờ, nhưng giây phút đó trong lòng hắn lại trỗi dậy một sát ý. Sát ý đó khiến hắn toát mồ hôi lạnh, trực giác cho rằng bản thân đã điên mất rồi. May sao người đó chỉ nói là dùng làm thuốc dẫn không ảnh hưởng đến tính mạng.

Hắn phái thủ hạ đi tìm Mi Lâm, đồng thời đưa Mục Dã Lạc Mai cùng đệ nhân đó về kinh. Vừa về đến kinh thành thì nhận được tin tức về hành tung của Mi Lâm, liền không ngừng nghĩ đến thôn Lão Oa Tử. Thậm chí hắn không dám xem xét lại tâm trạng thôi thúc đó là vì muốn được gặp Mi Lâm, hay là vì lo

lắng cho Mục Dã Lạc Mai. Sau đó hắn trở lại cái sân vườn nhỏ quen thuộc ấy, khi nhìn thấy người con gái tươi cười tiến về phía mình, nào là lý trí nào là bản khoán trong giây phút đều tan biến, thời khắc đó hắn chỉ muốn ôm chặt người con gái với thân hình gầy guộc đó vào lòng, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Nhắc đến lại thấy buồn cười, hắn ngậm đắng nuốt cay bao nhiêu năm nay, bây giờ quân quyền đã đoạt được, hơn nữa còn thu phục được binh phù của Tàng Trung Vương, thống lĩnh luôn các cánh quân khác, chiếm được Nam Việt, cũng được coi là công thành danh toại, thế nhưng hắn lại chỉ có thể an giấc ở nơi sơn thôn hẻo lánh này, bên cạnh nàng. Thật nực cười biết bao!

Chỉ là bây giờ đại sự sắp thành, dù bất cứ giá nào hắn cũng không thể dừng lại, đã không còn con đường lui nữa rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thẳng nhóc gục vào lòng nàng khóc, nhìn nàng chăm chú khâu lại tay áo cho nó, nhìn ánh mắt nàng khi phát giác ra mình, đứng dậy đóng cửa sổ, bàn tay đặt trên lan can bất giác nắm chặt lại, nhưng cũng không làm gì. Mi Lâm không hề uống thuốc giải đó. Lang trung chốc đầu từng cảnh cáo nàng, đối với một cơ thể mang trong mình quân tử cổ thì thuốc giải không khác gì thôi mệnh phù. Lúc trước đòi hỏi thuốc giải thứ nhất là vì vẫn ôm ấp một chút hi vọng về vận may, thứ hai là vì muốn chứng tỏ mình không còn là tử sĩ của hắn nữa. Nàng nghĩ, có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ uống thuốc giải này.

Ngày hôm sau, Mi Lâm nhìn thấy dị nhân mà Việt Tàn nhắc đến. Khi thấy người đó, nàng sửng sờ, cảm thấy chuyện này rất hoang đường, quá u hoang đường, dị nhân đó giống như in người mà bọn họ gặp trong ngọc quan dưới lòng đất.

“Ta là Vu.” Người đó tự giới thiệu, giọng nói khàn đặc. Nhưng hắn ta quả thật rất tuấn tú, cho dù là ăn mặc rách rưới, nói những lời không mấy ai nghe hiểu, hắn ta vẫn là người khôi ngô nhất mà Mi Lâm từng gặp.

Vu nói thần dân của hắn ta gọi hắn là Đại Vu. Nhưng thần dân của hắn lại không phải là người Nam Việt, cũng không biết là thuộc dân tộc nào. Hắn vốn không nói nhiều, Mi Lâm nghe cũng không hiểu, cho nên cũng không nhiều chuyện để nói, chỉ những lúc cần thiết mới kiên nhẫn lặp lại một hai câu đơn giản như muốn nàng nghe cho rõ.

Nhìn thấy Mi Lâm hắn rất vui, không hề để tâm đến sự thất thường của nàng, ánh mắt thông minh cười cười, như kèm theo một linh khí đặc biệt, khiến tâm trạng người khác trở nên thanh thản hơn rất nhiều. Những lúc lắng nghe Mi Lâm nói thần tình hắn rất chăm chú, sau đó đưa tay ra sờ lên cổ của nàng, khẽ chạm vào khoảng giữa cằm và yết hầu.

Mi Lâm ban đầu hơi ngạc nhiên, sau đó dần cảm thấy như có một luồng khí nóng truyền qua làn da mình bọc kín yết hầu, lát sau, luồng khí đó từ từ thấm thấu vào trong như những giọt nước.

Vu rời tay ra, giờ lòng bàn tay lên trước mặt nàng, chỉ thấy lòng bàn tay vốn trắng trẻo của hấn biến thành một màu đen thui.

Mi Lâm tự sờ lại yết hầu của mình, ngỡ ngàng nhìn vào lòng bàn tay hấn, mãi đến khi hấn cười rút tay về, mới định thần được.

“Người...” Giọng nói thanh thoát mát tích bấy lâu khiến chính nàng cũng sững sờ, mãi hồi sau mới tỉnh táo lại, cảm giác như đang mơ vậy.

Vu mỉm cười, rút ra một chiếc khăn lau sạch vết bẩn trên tay, ra hiệu cho Mi Lâm đi theo hấn, sau đó quay người. Mi Lâm bất giác đưa tay lên sờ lại yết hầu, suýt nữa thì ngay cả tim cũng rút ra ngoài, con đường hắc ám trước mắt dường như lại hiện ra những ánh hào quang mới.

Đi theo ngay sau Đại Vu, nàng thấy Mục Dã Lạc Mai trong hãm băng của vương phủ. Nàng không hề cảm thấy lạnh lẽo khi bước vào, nhưng nhìn Mục Dã Lạc Mai nằm đó bị đóng băng lại không kim được rùng mình, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn thêm, thấy Đại Vu, cái cảm giác lạnh lẽo ấy mới dần dần biến mất.

Thân thể Mục Dã Lạc Mai tuy rằng được phủ một lớp vải mỏng, nhưng người khác vẫn có thể nhìn thấy cơ thể kỳ lạ dưới tấm vải đó, thấy cả những lỗ nhỏ li ti dày chi chít trên da mặt.

Mi Lâm không dám tiếp tục hồi tưởng, chỉ biết nhìn vào khuôn mặt khô ngô của Đại Vu, mãi đến khi hoàn toàn không còn thấy ghê sợ nữa mới chú ý đến Mộ Dung Cảnh Hòa đã đứng đằng sau từ khi nào không hay. vốn định hỏi Đại Vu, nhưng lại nén xuống, nàng cúi mặt coi như chưa nhìn thấy gì hết.

Đại Vu dường như không chú ý đến sự xuất hiện của Mộ Dung Cảnh Hòa, hoặc là sớm đã biết hấn đi theo hai người họ, nên không hề có chút phản ứng nào, chỉ chậm rãi nói: “Huyết cổ sợ Quân Tử cổ, vì vậy chỉ có sự tồn tại của Quân Tử cổ mới có thể phá phong ấn tảng băng mà không ảnh hưởng đến tính mạng cô nương này. Nhưng để lấy hết Quân Tử cổ trong cơ thể nàng cần thời gian, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành được.

Nghe thấy phải dẫn cô ra ngoài, Mi lâm bất giác nghĩ mình sẽ trở nên giống Mục Dã Lạc Mai, sắc mặt bỗng trắng bệch.

Một cánh tay đưa ra, đặt lên eo nàng, sau đó đón nàng vào lòng. Mi Lâm cau mày, đang định chống cự thì Đại Vu lại nói tiếp, thế nên không thể không im lặng chú ý lắng nghe. Tuy rằng nàng không muốn, nhưng cũng không thể không

thừa nhận hơi ấm từ đằng sau và cả vòng tay này khiến nàng yên tâm, không còn nghĩ đến những cảnh tượng hãi hùng ban nãy nữa.

“Người có khí tức của Quân Tử cổ có lợi cho việc chế áp huyết cổ lúc hóa băng.”

Mi Lâm ban đầu còn cho rằng Đại Vu đang nói chuyện với mình, mãi đến khi phát hiện ra ánh mắt hẩn nhìn về phía đằng sau, mới nhận ra hẩn đang nói với Mộ Dung Cảnh Hòa. Mộ Dung Cảnh Hòa sao lại có khí tức của Quân Tử cổ được? Nàng nheo mắt, biểu lộ rõ rệt sự lo lắng mà chính bản thân mình cũng chưa nhận ra cụ thể là gì.